

Nicolae C. Paulescu – teoretician al antisemitismului „științific“

Horia BOZDOGHINĂ

Keywords: naționalism, anti-Semitism, cuzism, right extremism, philosophical physiology.

Abstract

Nicolae C. Paulescu Theorists of „Scientific Anti-Semitism“

Nicolae Paulescu was a renowned personality of medical research but his image was seriously affected by his racist-antisemitic views and manifestations in politics. Vice-president of the League of Christian National Defence and co-founder of this political party together with A.C. Cuza. Nicolae Paulescu shocked public opinion with his attitude of hatred directed against the Jews. He based his anti-semitic theories on distorted elements of Orthodox Christianity and biological racism which were meant to prove the idea that humanity is divided on religious criteria as follows: the Christian world, represented by the Christian peoples, and that of Lucifer, represented by the Jews, people of the Devil, as he considered them. The articles he published in the „National Defence“ a well-known Romanian newspaper and his entire anti-semitic work laid the foundations of his reputation as one of the most important representatives theorists of „scientific anti-semitism“ of the period between the two wars.

Nicolae C. Paulescu¹ s-a născut la 8 noiembrie 1869 la București. După ce a urmat cursurile elementare și liceale în capitală, Nicolae Paulescu a frecventat cursurile Facultății de Medicină de la Paris între anii 1888-1891. La încheierea studiilor devine, prin concurs, extern al Spitalului „Hotel Dieu“. Între anii 1892-1899 se desăvârșește profesional și are acces în cercurile înalte ale științei medicale europene. În anul 1897 devine doctor în medicină. În anul 1900 se reîntoarce în țară, ca angajat la Catedra de Fiziologie a Facultății de Medicină din București după ce a refuzat, în prealabil, o ofertă venită din Elveția: o catedră la Facultatea de Medicină din Fribourg. În anul 1901 revine pentru scurt timp în Franța, unde obține un al doilea doctorat cu o teză de chimie biologică la Universitatea din Paris.

Începând cu anul 1902, Nicolae C. Paulescu a publicat o serie de lucrări și tratate de medicină în România și Franța, devenind cunoscut și apreciat în mediile științifice medicale europene. În același timp, savantul devine preocupat de fenomenul politic, în care s-a manifestat ca un adevărat rasist, încercând să teoretizeze științific obsesiile sale antisemite, în așa numita „fiziologie filozofică“ în care urmărea să contopească teologia, medicina și știința. În realitate, acest concept de „fiziologie filozofică“ nu

---

¹ Pentru Nicolae C. Paulescu și atitudinea sa antisemită mai vezi: Iancu 2000, pp. 41, 49, 161, 180; Veiga 1993, pp. 56, 162, 179; Heinen 1999, pp. 72, 11, 270; Volovici 1995, pp. 50-43.

avea de a face cu nimic din ceea ce savantul dorea să reprezinte un studiu științific, fiind doar o cale prin care el își putea exprima antisemitismul obsesiv și care l-a adus în situația de a susține teorii odioase la adresa evreilor și musulmanilor.

În anul 1913, Nicolae C. Paulescu, în calitate de profesor de fiziologie la Facultatea de Medicină din București, a publicat lucrarea *Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Franc-Masoneria* în care aducea grave atingeri Islamului, Iudaismului, dând o interpretare eretică creștinismului. Astfel, Paulescu își începea lucrarea cu afirmația „Coranul Musulmanilor și Talmudul Ovreilor sunt potrivnice moralei lui Hristos și care au pretenția să lecuiască relele omenirii”¹. După ce considera că Profetul Mahomed „a dus o viață de adevărat bandit înfocat la jaf și lacom la împărțirea prăzilor” și care a înfăptuit numeroase „fapte mârșave”, el ajunge la concluzia că Islamul nu este altceva decât „o ură crudă și sângeroasă”, iar Coranul „se reazămă pe minciună”². În continuare, N.C. Paulescu îi acuza pe arabi de patimi bolnave, precum dominația, ura, răzbunarea și proprietatea. Dar mai josnici decât aceștia erau în opinia sa evreii, asupra cărora pe parcursul lucrării savantul își revarsă întreaga sa ură, acuzându-i că sunt responsabili de toate relele omenirii: „dar, dacă mahomedanii care posedă o oarecare bravură seamănă cu niște tigri sălbatici, ovreii care nu se manifestă decât prin lașitate aduc mai mult cu ploșnițele sau cu ... păduchii vâscoși și lipicioși – după cum se exprima Drumont”³.

N. Paulescu a găsit originea perfidiei evreiești în Talmud, stabilit de el ca fiind instrumentul de exterminare a celorlalte națiuni, dar și în Cahal care, susținea el, pune la cale, în secret, dezastre care au afectat istoria omenirii și care finanțează mișcările imperialiste evreiești: „Când citești prescripțiile legale ale Talmudului – scria Paulescu – îți închipui că ești într-un vis urât și te întrebi dacă Talmudul nu este codul unei bande de hoți și lași asasini”⁴. „Cahalul este, în fine, agentul revoluțiilor care au zguduit lumea și care de câtva timp tulbură liniștea nenorocitului popor românesc. Aceasta este puterea ocultă ovreiască împotriva căreia omenirea este dezarmată pentru că nu o cunoaște”⁵.

Potrivit teoriilor susținute de N. Paulescu, popoarele europene se confruntau cu efectele nocive ale cahalelor talmudice. Aceste efecte nu ar viza altceva decât exterminarea națiunilor creștine de către evrei prin acapararea industriilor, comerțului, profesiunilor liberale, domeniilor rurale și urbane, produselor de alimentație, trusturilor, băncilor, burselor, învățământului, sănătatea, dar și prin promovarea alcoolismului, prostituției, jocurilor de noroc și a cabareturilor, îndeletniciri pe care le stabilea ca fiind exclusiv evreiești.

Unul dintre aspectele preocupărilor sale „științifice” rămânea studierea alcoolismului, care în opinia sa era generat doar de evrei cu scopul exterminării popoarelor creștine, în general, și a românilor în special: „Ovreei, ca niște duhuri rele au început să introducă în țară viciul îngrozitor al beției [...] Astfel pe când concentrația alcoolică a băuturilor permisă de regulament este de maxim 35% pentru rachiuși și de

¹ Paulescu 1913, p. 17.

² Paulescu 1913, p. 30.

³ Paulescu 1913, p. 30.

⁴ Paulescu 1913, p. 67.

⁵ Paulescu 1913, p. 91.

45% pentru drojdie și tescovină – jidovii vând românilor basamacuri de 60% și chiar de 87, 3% alcool pe care consumatorii le numesc cu drept cuvânt vitrioluri¹.

Metodele de cercetare „științifică“ ale lui N. Paulescu față de problema alcoolismului din România de la începutul secolului XX sunt de-a dreptul ridicole. Însoțit de dr. C. Șumuleanu (un alt reprezentant de frunte al antisemitismului românesc) profesorul de fiziologie de la Facultatea de Medicină din București colinda cârciumile evreiești din Moldova, încercând să adune probe despre cum se petrecea exterminarea românilor de către evrei: „La cârciuma Rosei Fiș din Iași, lângă sticlele cu băuturi și alături de covrigi, pâine etc., se aflau doi pepeni plini de păr, de mătreață ..., sub tejghea, lângă sifoanele cu apă gazoasă se găsea o pereche de papuci vechi și murdari². De asemenea, la cârciuma lui Bercu Leib cei doi universitari găsesc că băutura vândută românilor conținea 87,3% alcool în timp ce băutura destinată evreilor doar 38,8% alcool. În acest mod N.C. Paulescu ajunge la concluzia că românii sunt pe cale de a fi exterminați de către cârciumarii evrei prin intermediul alcoolismului, mai ales în Moldova, „acolo unde râia jidovească e foarte întinsă, alcoolismul este în floare și crește repede din ce în ce. Poporul degenerază și nu numai că nu se înmulțește dar se împuținează în mod dezastruos [...] Iată deci o nouă plagă pe care o datorăm tot blestematului de Cahal³.

De asemenea, desfrâul și prostituția erau atribuite de N. Paulescu tot evreilor care în calitate de „popor blestemat“ ar fi vinovați de toate relele existente, datorită în mod special indicațiilor Talmudice: „Jidanii n-au nici un scrupul să necinstească fecioarele creștine și chiar după prescripțiile Talmudului ei par că își fac o datorie să defloreze cât mai multe⁴. Referindu-se la desfrâu și prostituție, Paulescu folosește un limbaj de-a dreptul vulgar la adresa evreilor considerați „fauști tăiați împrejur și respingători“, „iude spurcate“, „desfrânați circumciși“, „pui de năpărcă“, în final punându-și întrebarea „cum Iehova al lor a putut să fie atât de ageamiu, să-și ia drept popor ales această strânsătură de pezevenghi⁵.

Ura sa împotriva evreilor conține și o componentă religioasă care îl va determina să elaboreze teorii de-a dreptul eretice, falsificând în mod brutal sensul religiei creștine. Potrivit teoriilor lui Paulescu evreii erau un popor care ar fi încheiat un pact cu diavolul în urma căruia misiunea lor pe pământ era aceea de a-i extermina pe creștini înfăptuind astfel împărăția luciferică. În sensul acestei idei aducea ca argument afirmația, de el denaturată, a lui Iisus Hristos care le-ar fi spus evreilor „Voi din tatăl Diavolului sunteți și poftele tatălui vostru voiți să faceți. Acela ucigător de oameni a fost dintr-un început și întru adevăr n-a stat, căci nu este adevăr întru-dânsul. Când grăiește minciuna, dintre ale sale grăiește, căci mincinos este și tatăl ei“. În continuare, Paulescu aduce grave insulte Vechiului Testament, îl înfățișează pe mântuitorul Iisus Hristos ca un veritabil luptător antisemit, prezentând creștinismul ca un „antisemitism superior“. De asemenea, el îi învinuiește pe evrei și de faptul că ar sta la baza Reformei protestante: „Spiritul jidovesc triumfă cu protestantismul“. Arma

¹ Paulescu 1913, p. 132.

² Paulescu 1913, p. 133.

³ Paulescu 1913, p. 135.

⁴ Paulescu 1913, p. 137.

⁵ Paulescu 1913, p. 145.

folosită de evrei pentru distrugerea civilizației creștine era stabilită de N. Paulescu ca fiind Fransmasoneria. Potrivit teoriilor sale, respectiva societate secretă ar fi elaborat trei sisteme sociale: liberalismul, republicanismul și socialismul, ideologii politice cu totul evreiești, anticreștine care ar avea ca scop sugrumarea civilizației creștine.

Lucrarea *Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Franc-Masoneria* s-a aflat la baza teoriilor politice susținute de N. Paulescu după anul 1918. De asemenea, lucrarea a avut un impact deosebit asupra altor lideri antisemiți din România, precum A.C. Cuza sau Corneliu Zelea Codreanu¹.

În anul 1922, N. C. Paulescu a înființat, alături de A. C. Cuza, Uniunea Național-Creștină, care a adoptat zvastica drept simbolul său oficial pentru ca apoi, în 1923, cei doi să pună bazele Ligii Apărării Național-Creștine, păstrând același simbol politic. Nicolae Paulescu a deținut funcția de vicepreședinte al Ligii și șef al filialei Ilfov. Din această calitate de lider al L.A.N.C. savantul și-a făcut publice, în anii care au urmat, teoriile sale incendiar-antisemite, retorica sa depășind-o în violență chiar și pe cea a lui A.C. Cuza. La inaugurarea filialei L.A.N.C. din București N. Paulescu declara: „România Mare e ca un fruct splendid de o frumusețe uimitoare. Dar ea poartă în sânul ei un parazit de curând pripășit care îi sughe toată vloga. Acest vierme neadormit e Jidanul, care îi otrăvește fiii prin cârciumi nenumărate, care îi răpește fecioarele și la face să devină sterpe, care prin tot felul de speculații fură pâinea de la gura bieților Români și care, în sfârșit, prin Francmasonerie, prin Socialism, prin Bolșevism, încearcă să aducă pe acești jefuiți în starea urgentă de robi ai lui Iuda”². Referindu-se la A. C. Cuza, Paulescu îl înfățișa pe șeful L.A.N.C. ca pe o personalitate mesianică a poporului român: „E de ajuns să treceți printr-o localitate pentru ca imediat toți cei ce au în inimile lor nobilul și sfântul dor de neam să se simtă irezistibili atrași ca un magnet magic și să vină cu mic cu mare să vă întâmpine cu strigăte de bucurie ca pe un binefăcător. Când însă deschideți gura cu adevărat de aur toți cei ce simt românește se grămădesc să vă asculte ... Dumneavoastră Domnule Președinte sunteți omul pe care Providența l-a ales să pună stavilă atâtor nelegiuiri. Rolul Dumneavoastră e grandios. Dar ca și predecesorii Dumneavoastră veți întâlni în cale obstacole de netrecut fără sprijin divin – atât din partea jidanilor ce-s atotputernici prin viclenia infernală moștenită și prin bogățiile colosale strânse cu japca, cât mai ales din partea politicianilor jidăniți. Istoria se repetă. Sunteți chemat să învingeți după cum altădată au învins Tudor Vladimirescu și Avram Iancu. Acest rol sublim l-a înțeles prin instinct poporul românesc și de aceea el vă înconjoară cu o iubire nemărginită și vă strigă azi prin graiul meu: Trăiască Mântuitorul Neamului”³.

Implicarea lui N. Paulescu în politică a atras atenția atât a mass-mediei românești cât și a acelei europene, mai ales datorită ideilor sale antisemite. Astfel, ziarul budapestan „Pesti Naplo“, interesat a afla ideile politice ale savantului, publica în decembrie 1925 un interviu cu vicepreședintele L.A.N.C., interviu reprodus câteva zile mai târziu în oficiosul cuzist „Apărarea Națională“. Cu această ocazie Paulescu își reafirma teoriile sale odioase la adresa evreilor. „Eu mă ocup de mult pe bază științific de problema rasei, doar predau fiziologia la Universitate [...] Am stabilit că

¹ Zelea-Codreanu 1976, pp. 36-37.

² *Apărarea Națională*, nr. 2 din 22 noiembrie 1925, p. 3.

³ *Apărarea Națională*, nr. 2 din 22 noiembrie 1925, p. 3.

jidanii au o organizație uriașă numită Cahal [...] Fiecare jidan trebuie să plătească o anumită sumă la caseria Cahalului și această caserie la rândul ei finanțează mișcările imperialiste ale jidovimii“. Întrebat de ziaristul maghiar dacă evreii pot fi considerați element constructiv în societatea românească, Paulescu răspundea: „Trebuie să vă confesez ceva. Problema jidovească pe punctul acesta devine de nesoluționat, fiindcă în urma cercetărilor mele am descoperit că jidanii au un creier prost format, adică cu toții sunt degenerați. Degenerarea aceasta o înțeleg așa, că toți jidanii sunt nebuni fără excepție. De altfel, despre chestiunea aceasta acum intenționez să scriu o carte“¹. Este vorba de lucrarea *Degenerarea rasei jidovești* apărută în anul 1928, alături de alte lucrări pseudoștiințifice ca „Jidanii și alcoolismul – desfrâuul jidanilor“ și „Hoția jidanilor – trufia jidanilor“, lucrări care se doreau o continuitate a „cercetărilor“ sale de „fiziologie filozofică“. În realitate, aceste lucrări erau doar o modalitate a lui Paulescu de a-și exprima ura sa patologică împotriva evreilor. De altfel, în lucrarea *Complot jidano-francmasonic* condamnarea evreilor era la Paulescu atât de „radicală“ încât a ridicat posibilitatea „eliminării paraziților nefaști“, la fel cum „sunt omorâți păduchii“. „Putem oare să-i exterminăm – cum bunăoară seucid ploșnițele?“ – se întreba Paulescu. „Acesta ar fi mijlocul cel mai comod de a ne scăpa de ei“. De altfel, în lucrările sale medicul N. Paulescu îi considera pe evreii ca o infecție a societății ce necesita „extirparea chirurgicală“.

Implicarea sa în politică a avut ca rezultat identificarea unui nou dușman: „politicianul jidănit“. După ce până în anul 1923, Paulescu i-a avut doar pe evreii ca ținta a urii sale, după votarea Constituției din martie, savantul s-a lansat în atacuri dure împotriva clasei politice românești, vinovată – în opinia sa – de înlăturarea articolului 7 din Constituția din 1866, care deschidea calea împământenirii membrilor comunității iudaice din România. Astfel, personalități importante ale neamului românesc, care și-au pus amprenta asupra înfăptuirii unității naționale românești în anul 1918, erau batjocorite în articolele publicate de N. Paulescu în officiosul L.A.N.C. Alexandru Vaida-Voevod, Nicolae Iorga, Ion I. C. Brătianu, Ion Mihalache, Alexandru Averescu erau etichetați ca „politicieni jidoviți“, asupra cărora vicepreședintele L.A.N.C. își vărsa întreaga sa ură. Semnificativ este articolul semnat de Paulescu în „Apărarea Națională“ din 18 aprilie 1926, înaintea alegerilor parlamentare: „Țara ne e cotropită de jidani ce-s dușmanii neîmpăcați ai Românilor. Partidele politice s-au dat toate de partea jidanilor și s-au unit cu ei pentru ca să-i sugrume pe români.

I. Partidul Național – prin francmasonul Vaida-Voevod a iscălit în încheierea păcii clauza minorităților ce ne-a dat legați de mâini și de picioare jidanilor.

II. Partidul Liberal a impus Parlamentului constituent să dărâme articolul 7 din vechea Constituție – ce era stavilă puhoiului jidovesc – și să dea tuturor jidanilor drepturi cetățenești.

III. Partidul Poporului a deschis larg granițele Nistrului și ale Maramureșului pentru ca jivinele jidănești din Ucraina, în număr de câteva sute de mii, să vie să sugă toata vlaga din trupul României istovite de război.

¹ Interviuul lui N. Paulescu dat ziarului budapestan *Pesti Naplo*, nr. 293 din 29 decembrie 1925, reproduc în *Apărarea Națională*, nr. 10 din 17 ianuarie 1926, p. 2.

IV. Partidul Țărănesc e curat jidănesc. El e condus de Stere grecotei jidănit, bolșevic rusesc, dezertor de Neam care în timpul războiului a vândut mișelește Nemților sufletele eroice ale Țăranilor români. El mai e îndrumat și de un alt jidănit, anume de dr. N. Lupu – adevărat lup îmbrăcat în piele de oaie – ce face parte din haita jidănească a lupilor jidăniți ce au dus la pieire, prin măceluri și prin foamete, o țară mare și frumoasă ca Rusia. Dar Partidul zis Țărănesc mai are ca fruntaș un fel de țăran surtucărit – pe învățătorul Mihalache din Topoloveni – om fără carte și pe care jidanii și jidoviții îl duc de nas. Acest Mihalache servește jidanilor drept o tablă de tinichea pe care ei au scris firma: Partidul Țărănesc [...] ferindu-se să adauge: cu perciuni. [...]

V. Cât despre Partidul Socialist care e condus de bulgarul jidănit Cristescu, de jidanul Ilie Moscovici și de o puzderie de alți jidani – el e aproape în întregime jidănit¹.

Cu altă ocazie, făcând o analiză asupra alcoolismului din societatea românească, N. C. Paulescu ajungea la concluzia că sistemul pluralist din România este vinovat pentru răspândirea acestui flagel: „Partidele sunt deci complicii ucigașilor – evreii erau considerați „ucigași“ în calitate de fabricanți ai băuturilor spirtoase (n.n.) – și șefii elor sunt responsabili de Doliul și Durerea ce sfâșie atâtea familii românești”². Ce concluzie putem tage din această afirmație? Că Iuliu Maniu, Alexandru Averescu, Nicolae Iorga sau Vintilă Brătianu ar fi vinovați de „Doliul și Durerea ce sfâșie atâtea familii românești“ cauzate de alcoolism? Mai degrabă ura patologică împotriva evreilor de care era dominat N. Paulescu l-a împins să emită teorii absurde asupra tuturor personalităților din viața publică care nu îi împărtășeau antisemitismul obsesiv.

În anul 1924, N. Paulescu a depus mărturie în procesul Văcăreștilor (autorii „complotului studențesc“ din 1923, judecați și achitați în primăvara anului 1924 cu excepția lui Ioan Moța, achitat abia în toamnă) în favoarea acestora. De altfel în articolele publicate în „Apărarea Națională“, Paulescu se arăta un susținător al violențelor antisemite din mediile universitare³. Față de participarea lui Paulescu la proces, Corneliu Zelea Codreanu nota: „Succesul acuzării nu ține mult căci profesorul Paulescu își citește declarația într-o atmosferă de biserică pe care o crea marele său prestigiu și figura sa de sfânt. Declarația a fost scurtă dar a desființat rechizitoriul procurorului care se retrage jenat parcă mai în fundul scaunului”⁴.

Profesorul N. Paulescu în calitate de vicepreședinte al L.A.N.C. și președinte al filialei Ilfov a candidat pentru un loc de senator la alegerile din 1926 și 1927. Nu a obținut numărul de voturi necesar. În alegerile din decembrie 1928 a candidat în județele Caraș, Ilfov și Tutova. În timpul campaniei electorale din București, autoritățile polițienești au semnalat subsecretarului de stat D. R. Ioanițescu existența unor „manifeste incendiar antisemite“ semnate de N. Paulescu. Ministerul de Interne a confiscat manifestele, iar autorul a fost dat în judecată⁵. Nici de această dată nu a obținut numărul necesar de voturi. De altfel, între anii 1927-1931, L.A.N.C. nu a fost

¹ *Apărarea Națională*, nr. 23 din 18 aprilie 1926, p. 1.

² *Apărarea Națională*, an VII, nr. 14 din 31 martie 1929, p. 1.

³ *Apărarea Națională*, nr. 16 din 28 februarie 1926, p. 1.

⁴ Zelea-Codreanu 1976, p. 192.

⁵ *Apărarea Națională*, nr. 50 din 9 decembrie 1928, p. 1.

reprezentată în Parlament, procentele obținute în alegeri fiind sub 2% din totalul voturilor.

Sub raport ideologic, N. Paulescu s-a dovedit a fi un adversar al liberalismului, socialismului sau țăranismului considerate de el ca fiind în slujba intereselor oculte evreiești. Ideologia la care a aderat a fost, după propria sa mărturisire, fascismul. În articolul „Franc-Masoneria și Fascismul“ din oficiosul cuzist „Apărarea Națională“, el scria: „Fascismul e un Naționalism curat și înflăcărat. El se confundă în România cu L.A.N.C., care are ca deviză *Cristos, Regele și Nația*“¹.

Dimensiunea religioasă a antisemitismului a reprezentat pentru Paulescu o adevărată obsesie. El a adus Coranului și Talmudului acuze odioase, învinuindu-le de toate relele umanității. Viziunea sa creștină a îmbrăcat o formă eretică, de-a dreptul sectantă. Această viziune a fost îmbrățișată de A. C. Cuza. Cei doi au emis adevărate blasfemii la adresa religiei creștine. Astfel, N. Paulescu scria în „Apărarea Națională“: „Sufletele pătimase ca acelea ale jidanilor și ale jidăniților vor mai avea în plus patima trufiei, adică patima Diavolului prin care vor continua să se răzvrătească împotriva lui Cristos și prin care vor fi torturați, în iad, în vecii vecilor“². Cu altă ocazie, Paulescu nota în același ziar „... am arătat că lupta – pe care o duce Liga noastră împotriva jidanilor – e continuarea războiului milenar dintre Dumnezeu și Diavol și am sfârșit afirmând că vom învinge – căci Dumnezeu este cu noi. Trebuie însă ca Membri Ligii să-și dea seama că Cristos nu ne va da izbânda, decât numai dacă îndeplinim o condiție morală *sine qua non* pe care de altfel o cere de a fiecare creștin – și anume dacă avem imprimată în adâncul sufletului Caritatea sau Dragostea Aproapelui [...], prin urmare, noi toți membri Ligii suntem datori să ne iubim ca frații și să ne lepădăm de Patimi [...]. Dacă nesocotim porunca supremă compromitem cauza divină și părăsiți de D-zeu vom fi înfrânți de Diavolul ce e Tatăl jidanilor“³. La rândul său, A. C. Cuza scria cu ocazia sărbătorilor pascale din 1927: „Noi nu sărbătorim numai acest dumnezeiesc adevăr ci anume și lupta. Căci ce ar fi adevărul divin fără lupta necesară ca să-l înfăptuiască împotriva minciunii satanice [...] a jidanilor, fii ai Satanei [...]. Iisus insistă asupra caracterului misiunii divine a luptei pentru adevărul dumnezeiesc împotriva jidanilor [...]. De aceea pentru că este de la Dumnezeu și una cu dânsul jidani – care sunt de la Diavol – nu cred în Iisus.“ În concluzie, A.C. Cuza afirma: „Iisus a fost un luptător pentru adevăr și pentru iubirea de oameni împotriva Satanei, ucigătorul de oameni și tatăl minciunii întruchipat de jidani“⁴.

Cei doi au adus prin scrierile lor grave acuze Vechiului Testament, considerat „o religie diavolească a un unui popor blestemat“. Obsesia lor era aceea că evreii sunt poporul ales de diavol pentru a-și impune dominația pe pământ: „Jehova, Dumnezeul iudaismului, este El Sadai care corespunde și după nume ca și după faptele lui cu Set, Șeitan, Satan – spiritul întunericului, al răului, al urii, al nimicirii, Dumnezeu gelos, care încheie legământ numai cu jidani, promițându-le stăpâni prin stăpîrea națiu-

¹ *Apărarea Națională*, nr. 30 din 13 iunie 1926, p. 1.

² *Apărarea Națională*, nr. 21 din 4 aprilie 1926, p. 1.

³ *Apărarea Națională*, nr. 13 din 7 februarie 1926, p. 1.

⁴ *Apărarea Națională*, nr. 2 din 24 aprilie 1927, p. 1.

nilor. Jidanii nu sunt de la Dumnezeu ci de la Diavol, ucigătorul de oameni și tatăl minciunii¹.

Pornind de la această afirmație, N. Paulescu identifica printre numeroase metode prin care evreii ar urmări exterminarea creștinilor alcoolismul: „Întrădevar jidanii obișnuiesc pe țărani cu băuturi tari“, cu scopul „dea-i extermina prin boala mortală a alcoolismului care ucide nu numai pe bețivi, dar stinge și întreaga lor progenitură“². Răspunzând unui articol publicat de dr. Wilhelm Filderman, în care acesta nega învinuirile aduse evreilor pentru răspândirea alcoolismului, N. Paulescu își vărsa întreaga sa ură asupra comunității iudaice din România: „Dar domnule Avocat diavolesc te faci că nu știi că în Țara românească au existat de veacuri vii și livezi de pruni și cu toate acestea alcoolismul nu o pustiește decât din momentul nenorocit când voi jidanii ați invadat-o venind din Polonia și din Galiția? Voi și numai voi ați falsificat băuturile alcoolice naționale (țuica artificială, vinul artificial) și ați introdus în țară lichiorurile cu esență vegetală ale căror efect sunt înspăimântătoare. Voi și numai voi sunteți cauza alcoolismului ce bântuie în România și o depopulează conform poruncilor canibalice ale Talmudului și ale Cahalelor“³. Cu altă ocazie, N. Paulescu îi învinuia pe evrei de îndrăzneală criminală pentru că „grăbiți să ne extermină cât mai repede“ ar fi înlocuit spiritul etilic cu spiritul metilic în fabricarea băuturilor alcoolice. Astfel, cei ce consumau aceste băuturi deveneau „victime talmudice cu spirt metilic“. El dă dovadă de o imaginație de-a dreptul bolnavă, afirmând că în momentul când L.A.N.C. va ajunge la guvernare va introduce pedeapsa cu moartea împotriva fabricantilor de alcool etilic și metilic, iar când cadavrele lor „se vor legăna în furcile spânzurătorilor din piețele Bucureștilor, frica va intra în oasele jidanilor cărora le va pieri pofta de a mai atenta la viața poporului român“⁴.

Articolele și lucrările antisemite elaborate de N. Paulescu au fost pe larg omagiate de A. C. Cuza, președintele L.A.N.C., care considera că partenerul său politic „lucrează tot mai mult la trezirea conștiinței naționale“. La consfătuirea L.A.N.C din zilele de 2-3 februarie 1929 se stabilea în Programul de acțiune al Ligii întemeierea unei biblioteci, care să conțină scrierile de doctrină și propagandă ale profesorului N. Paulescu⁵.

Între anii 1928-1931, Nicolae C. Paulescu și-a redus activitatea publicistică și politică ca urmare a bolii de care suferea (cancer). Chiar și bolnav, el trimitea telegrame cu ocazia întrunirilor L.A.N.C. în care își reafirma sprijinul pentru acțiunea politică a respectivei formațiuni politice și a lui A. C. Cuza. Profesorul Paulescu a murit la 17 iulie 1931.

Se pune întrebarea cum un savant cu renume și merite de necontestat în descoperirea insulinei a fost în stare să emită asemenea elucubrații de ordin rasial și religios? Fără îndoială, ura sa patologică împotriva evreilor l-a împins spre atitudini

¹ A se vedea articolul *Antisemitism creștin sau cea mai cumplită erezie a veacului* semnat de preotul Petre Chiricuță în *Cuvântul*, an II, nr. 52 din 1 august 1926, p. 1, în care autorul critica blasfemiile susținute la adresa religiei creștine de către A. C. Cuza.

² *Apărarea Națională*, nr. IX din 10 ianuarie 1926, p. 1.

³ *Apărarea Națională*, nr. IX din 10 ianuarie 1926, p. 1.

⁴ *Apărarea Națională*, an VII, nr. 14 din 13 martie 1939, p. 1.

⁵ *Apărarea Națională*, an VII, Nr. 7 din 10 februarie 1929, p. 1.

iraționale atunci când a început să se manifeste în viața publică. Dar, în același timp, el a adus grave atingeri islamului și confesiunilor protestante. Așa numitul „creștinism integral“ nu era la N. Paulescu decât o blasfemie la adresa religie creștine. Afirmăția populară că „genialitatea duce la nebunie“ s-ar potrive în cazul profesorului de fiziologie de la Facultatea de Medicină din București, însă nu poate fi susținută științific. În calitate de om de știință, el a dorit să introducă știința în teoriile sale antisemite prin folosirea unor metode hilare, de-a dreptul tragic-comice, dezonorând conceptul de cercetare științifică. El și-a bazat teoriile incendiare pe elemente denaturate de creștinism ortodox și rasism biologic, care doreau să demonstreze ideea conform căreia omenirea este împărțită pe criterii religioase și anume: creștină, reprezentată de popoarele creștine și luciferică, simbolizată de poporul evreu. Potrivit acestei idei bipolare, evreei, stabiliți de el ca popor satanic, erau vinovați de o gamă largă de manifestări distructive, deghizate în diverse ideologii politice, precum liberalismul, țărănismul sau socialismul, dar și în alte manifestări mai puțin deghizate precum prostituția și alcoolismul.

O altă teorie la fel de bizară era cea potrivit căreia evreei ar dori întemeierea unui stat propriu în teritoriul granițelor României, iar în vederea acestui scop ei ar urmări exterminarea românilor prin diferite mijloace. Astfel procesul de „palestinizare“ a României consta în înlăturarea românilor din țară și înlocuirea lor cu evrei originari din țările est-europene ce urmau să acapareze întreaga infrastructură economică a statului. Această teză a fost larg dezvoltat atât de A. C. Cuza cât și de Corneliu Zelea Codreanu și a reprezentat o idee centrală a exponenților antisemitismului interbelic. Astfel, nu trebuie să ne surprindă influența pe care teoriile lui Nicolae C. Paulescu a avut-o asupra extremei drepte românești. Mai grav ni se pare că această influență a avut și girul statutului de savant în medicină a profesorului bucureștean, fapt ce a făcut ca ideile sale să pătrundă cu ușurință în mediile intelectualității de extremă dreaptă.

Prin lucrările sale antisemite publicate, precum *Spitalul*, *Coranul*, *Talmudul*, *Cahalul*, *Franc-Masoneria*, *Sinagoga și biserica față de pacificarea omenirii*, *Complotul jidano-francmasonic împotriva neamului românesc*, *Degenerarea rasei jidovești*, *Tălmăcirea apocalipsului*, *soarta viitoare a jidănimii sau Jidanii și alcoolismul*¹ N. C. Paulescu nu face altceva decât să dea o tentă „științifică“ antisemitismului său obsedant. Acest fapt nu poate fi considerat ca o deviere a modului său de a gândi cauzată de genialitatea sa în domeniul medicinei, ci mai degrabă a sentimentelor de ură îndreptate împotriva evreilor și care l-au împins până acolo încât a dorit să le transforme în „știință“. Acest fapt nu trebuie să ne surprindă, întrucât Europa de la cumpăna secolelor XIX-XX cunoaște și alte cazuri de antisemitism „științific“, cel mai cunoscut fiind Alfred Rosenberg, ideologul național-socialismului german.

Nicolae C. Paulescu rămâne un nume de importanță în cercetarea medicală, dar imaginea personalității sale este grav afectată ca urmare a manifestărilor sale rasiste – antisemite cauzate de ura pătimașă îndreptată împotriva evreilor, dar și a arabilor. Cazul său demonstrează încă odată că dușmănia îndreptată împotriva semenilor de

¹ Lucrările se găseau spre vânzare la librăriile „Cartea Românească“ din București.

altă religie sau culoare poate duce o personalitate, oricât de prestigioasă ar fi în domeniul profesional, în situația de a susține cele mai aberante și monstruoase teorii. De aici și până la crimă mai este doar un singur pas.

BIBLIOGRAFIE/BIBLIOGRAPHY

- Heinen 1999 Armin Heinen, *Legiunea Arhangelului Mihail. O contribuție la problema fascismului internațional*, București, 1999.
- Iancu 2000 C. Iancu, *Evreii din Romania de la emancipare la marginalizare 1919-1938*, București, 2000.
- Paulescu 1913 N. C. Paulescu, *Fiziologie filosofică. Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul și Franc-Masoneria*, București, 1913.
- Veiga 1993 F. Veiga, *Istoria Gărzii de Fier 1919-1941. Mistica ultranaționalismului*, București, 1993.
- Volovici 1995 L. Volovici, *Ideologia naționalistă și «problema evreiască» în România anilor '30*, București, 1995.
- Zelea-Codreanu 1976 C. Zelea-Codreanu, *For My Legionaries – The Iron Gard*, (prima ediție. *Pentru legionari*, Sibiu 1936), Madrid 1976.